

ဝန်ရင်း

Read on the move

ဝိသုဒ္ဓိ

ကျိုးမည်းကျိုးဖြူ
တစ်ကောင်ယူ

အခန်း (၁)

မရဏကဗျာ

ထူးဆန်းသောသူတော်

ကျီးဖြူကျီးမည်း တစ်ကောင်တည်း

ပုလင်းထိသောမြွေပါး

ခိုးဆီသတင်း

ရေနစ်သောပျံ

ကြေးမည်း၏ အစွမ်း

အခန်း (၁)

မရဏကဗျာ

ဟေမန္တ ဆောင်းရာသီ၏ နံနက်ဦးကာလတစ်ခုတွင်

ရန်ကုန်-ပြည် ရထားလမ်းနံဘေး မြေလတ်မြို့ကလေး မြိုင်ဟေဝန်
၏ တောင်ဘက်အခြမ်း မြို့ပတ်လမ်းပေါ်ရှိ တစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကလေး
ထဲမှ အသားညိုညို၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့် လူရွယ်တစ်ဦးသည် အိမ်

ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ကာ ထွက် လာလေ၏။

အသက် (၄၅) နှစ်ခန့်ရှိမည့် ထိုလူသည် ဦးခေါင်းထက်၌ သိုးမွေးဆွယ်တာကို စွပ်ထားလျက် ဂရိတ်ကုတ်အင်္ကျီကို သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည် အညိုရောင်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ထားပြီး လက်ထဲတွင် ရှားနှစ်သား တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ထားခြင်းအားဖြင့် နံနက်စောစော ကျန်းမာရေးအလို့ငှာ လမ်းလျှောက်ထွက်မည့် အနေအထားဟု သိမြင်နိုင်ပါသည်။ ။

ထိုလူသည် တံခါးကိုဖွင့်ကာ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးရွက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်စဉ်မှာ ပင် သစ်သား တံခါးရွက်ပေါ်၌ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့် စာလုံးများကြောင့် အံ့အားသင့်သွားကာ မျက်ခုံးထူထူကြီးများကို ပင့်လိုက်မိလေ၏။

သစ်သားတံခါးရွက်ပေါ်၌ မီးသွေးခဲဖြင့် ရေးထားသော စာသားများမှာ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျိုးဖြူကျိုးမည်း

တစ်ကောင်တည်း

ကျိုးမည်း ဘယ်မှာ နေ ဟောဒီမှာ နေ

ကျိုးဖြူအိမ် ဘယ်မှာ ဆောက်

ဟောဒီမှာ ဆောက်

အာလောက်လောက် အာလောက်လောက်

ထိုလူသည် အထက်ဖော်ပြပါစာသားတို့ ကို ဖတ်မိသည် နှင့် မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွားတော့သည်။ ။

သူသည် ပါးစပ်ဟသွားကာ မျက်လုံးများ လည်း ပြူးသွားပြီး ခြံရှေ့

လမ်းနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဟိုသည် ကြည့် လိုက်ရှာလေ၏။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် တံခါးရွက်ကို ပြန်ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာပြန်ဝင်သွားကာ တံခါးကို အတွင်းမှ ချက်ထိုးပိတ်လိုက်တော့သည်။ ။

သူသည် တံခါးချက်ထိုးပြီးသည် နှင့် တံခါးရွက်ကို ကျောမှီရပ်လိုက်ကာ မျက်လုံးနှစ်လုံး မှိတ်လိုက်လျက် သက်

ပြင်းကြီး ရှူ လိုက်လေတော့၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ၏ နဖူးနှင့် နားထင်စပ်တို့ ၌ ချွေးသီးတို့ ဆိုလာလေသည်။ ။ သူ၏ ရင်ကလည်း တဆတ်ဆတ် ခုန်လျက်ရှိတော့၏။

သူသည် အတန်ကြာသည် တွင် မျက်လုံးတို့ ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီ ခြေဖုန်းလျှောက်သွားကာ လိုက်ကာကို ဟရုံလေးဟလျက် အိမ်အပြင်ဆီသို့ စိုးရိမ်သောကမျက်လုံးတို့ ဖြင့် မဝံ့မရဲ ကြည့်ရှုအကဲခတ် စူးစမ်းလျက် ရှိပါတော့သည်။ ။

မိုးညိုဟု ခေါ်တွင် လေသော ထိုလူသည် ထိုနေ့အဖို့ အိမ်အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်တော့ချေ။

သူသည် မြို့စွန်ရှိ ဤတိုက်ပုလေးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်နေလေသလားမသိ။ တိုက်အိမ်ကလေးထဲ၌ သက်ရှိဟူ၍ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေသည့်အပြင် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ပြင်ပမှ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှလည်း လာရောက်ခြင်း မရှိချေ။

မိုးညိုသည် ခြံအပြင်သို့ထွက်ဖို့ နေနေသာသာ တိုက်အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ပင် မထွက်ဘဲ ပြတင်းတံခါးများ နှင့် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးတို့

ကို အိမ်ရှေ့တံခါးနည်းတူ သေချာချက်ထိုး ပိတ်ထားလေသည်။

ယင်းအပြင် ပြတင်းလိုက်ကာအားလုံး ချထားပြီး တစ်ခါ

တစ်ရံ၌ သူသည် ပြတင်းလိုက်ကာတစ်ခုခုကို အသာလေးလှစ်ဟကာ အိမ်ရှေ့နှင့် ခြံထဲဝန်းကျင်သို့ စိုးရိမ်သောက မျက်လုံးများ ဖြင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

နေ့လယ်စာ ထမင်းဟင်းနှင့် ညနေစာထမင်းဟင်းတို့ ကို ဖြစ်သလို စားလိုက်ပြီးနောက် ညမှောင်ရီသမ်းလာသည့်အချိန်ကို ဂနာမငြိမ် စောင့်စားနေသည့် မိုးညိုမှာ တစ်နေကုန်ပင် အိမ်ထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်လျက်သာရှိတော့သည်။

သူသည် လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်လိုက်၊ အိမ်ရှေ့နံရံ၌ အလှချိတ်ဆွဲထားသော ငွေရိုးတပ်စားရှည်ကြီးများကို ဖြုတ်ယူကာ လက်ထဲမှာ တဆဆလုပ်လိုက်ဖြင့်သာ တစ်နေ့တာအချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့လေ၏။

ညမှောင်ရီသမ်း လာပြီးနောက် အမှောင်ထု အတော်လွှမ်းမိုးလာသည် အထိ အိမ်ထဲမှ နေ၍ အိမ်အပြင်ဘက်မျက်နှာစာ အသီးသီးသို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှု အကဲခတ်သော်လည်း အန္တရာယ်၏ အရိပ်အယောင်ကို စိုးစဉ်းမျှမမြင်ရရာ သူ့မှာ အတော်လေး စိတ်သက်သာရာရလျက် သက်ပြင်းမောကိုသာ အခါခါချနေမိလေသည်။

လမိုက်ညမို့ အမှောင်ထုက လျင်မြန်စွာ သိပ်သည်းလာရာ ထိုအခါမှ မိုးညိုသည် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးကို တဖြည်းဖြည်းဖွင့်ပြီး အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းချင်း သတိကြီးစွာလှမ်းကာ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာတော့၏။

လမဲ့သောကောင်းကင်ယံဝယ် ကြယ်ရောင်လက်လက်သာ ရှိနေပြီး
မြေအပြင်သည် လည်း ခြံပတ်ပတ်လည်မှ သက်ရင့်ပင်ကြီးများ ၏ အရိ
ပ်မိုးကာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

မိုးညိုသည် သေတ္တာထဲမှ ရှိသမျှငွေစက္ကူထုပ်များ နှင့် ဝတ်စုံသုံး
လေးစုံကို ခရီးဆောင်ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထိုးကြိတ်ထည့်ခဲ့လျက် ကျော၌
လွယ်ထားပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုဆွဲကိုင်ကာ ခြံနောက်ဘက်စည်းရိုးဆီ
သို့ သတိကြီးစွာ လှမ်းလာရင်း ဝန်းကျင်သို့ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြ
ည့်လာသေး၏။

ခြံနောက်ပိုင်းတွင် စိုက်ပျိုးထားသော ငှက်ပျောပင်တို့ ကြားမှ ဖြတ်
လာပြီးနောက်တွင် အုတ်တံတိုင်းစည်းရိုးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သ
ည်။ ။

သူသည် မလွယ်ပေါက်တံခါး၏ ချက်ဖြုတ်ကာ ခြံအပြင်သို့ ထွက်လို
က်ပြီးလျှင်မူ နောက်ဖေးလမ်းကြားအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်
သုတ် လျှောက်လှမ်းလာတော့၏။

သူတို့ မြို့လေးမှာ ခွေးလေခွေးလွင့် မရှိသလောက် နည်းပါးပြီး ခြံပို
င်ရှင် တော်တော်များများကလည်း ခြံစောင့်ခွေးများ တော်ရုံတန်ရုံ မွေး
လေ့မရှိသဖြင့်သာ တော်တော့၏။ သို့မဟုတ်ပါက ခွေးတစ်စီးဖြင့် အ
တော် အခက်တွေ့ပေလိမ့်မည်။

မိုးညိုသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မြေပြင်သို့စိုက်ကာ ခပ်အုပ်အုပ်ထွ
န်းရင်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ကြားမှ ခပ်သုတ်သုတ် တိုးဖြတ်လာခဲ့ရာ
ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် လမ်းသွယ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏

။

ထိုအခါမှ သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး မြေလမ်းသွယ်အတိုင်း ရပ်

ကွက်ထဲမှ ဖြတ်ကာ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ နှစ်ကြိမ်မျှ လမ်း
ကို ချိုးကွေ့ခဲ့ပြီးလျှင်မူ ရထားဘူတာရုံအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့၏။
။

မိုးညိုသည် ဘူတာရုံ၌ တစ်နာရီခန့်စောင့်ပြီးမှ အဆန်ရထားဖြင့် လို
က်ပါသွားပါတော့၏။

မိုးညိုသည် သဲကုန်းဘူတာ အရောက်ဝယ် ရထားပေါ်မှ ဆင်းကာ
ကားစီးလုံးငှားပြီး ရွှေတောင်သို့လာခဲ့ရာ ရွှေတောင်သို့
သန်းခေါင်းကျော်မှ ရောက်လေသည်။ ။

ရွှေတောင်မြို့ အရောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး မြို့လယ်ပိုင်းသို့ လျှောက်
ခဲ့ကာ ခြံတစ်ခြံရှေ့၌ သစ်သားခြံတံခါး၏ ချက်ကို အပေါ်မှ လက်နှိုက်
ဖြုတ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါး ပွင့်သွားသည် တွင် ခြံထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ
လှမ်းဝင် လိုက်လေ၏။

ခြံအလယ်ရှိ သစ်သားအိမ်ပုလေးအနီး ရောက်ရှိလာသည့်အခါ သူ
က အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်လျက် အိမ်ရှင်ကို ခပ်တိုးတိုးအုပ်အုပ် ခေါ်
လိုက်လေသည်။ ။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

"တိုင်းလုံးကျော် တိုင်းလုံးကျော်"

ခဏအကြာမှာ ပင် ခြေသံတစ်ခုရုပ်ရုပ် ကြားရပြီးနောက် ချက်ဖြုတ်သံ

ထွက်ပေါ်လာကာ အိမ်တံခါးရွက်တို့ လည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာ တော့၏။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သော တိုင်းလုံးကျော်မှာ အသားလတ်လတ်၊ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ဂင်တိုတိုဖြစ်ကာ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ပါးပါး၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်ဖြစ်လျက် အသက်က မိုးညိုနှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိလေသည် ။

သူက တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည့် ညဉ့်ဧည့်သည် ကို အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်လျက်မှ မျက်ခုံးပင့်ကာ အံ့အားတသင့် ကြည့်လေ၏။

"ဟ မိုးကြီး ... ဘယ့်နှယ် ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ညကြီးအချိန်မတော်မှာ "

မိုးညိုက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အိမ်ထဲသို့သာ မောကြီးပန်းကြီး ဝင်လိုက်ပြီး

"မောင်ရင့်မိန်းမနဲ့ သမီးရော"

"ယောက္ခမကြီး နေမကောင်းလို့ ကျုပ်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ သမီးတို့ က ဇာတိရွာဆီသွားတာ သုံးရက်လောက်ရှိပြီ၊ ကဲ လားထိုင်စမ်းပါဦး"

ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကျွန်းဆက်တီခုံတို့ တွင် မိုးညိုနှင့် တိုင်းလုံးကျော်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြလေသည် ။

"ကိုင်း ... ပြောစမ်းပါဦး မိုးကြီးရဲ့ ၊ ညကြီးမင်းကြီး အူယားဖားယား ဘာဖြစ်လာရသလဲ"

"ကျုပ် ... ကျုပ်ကို ဟိုကောင် ခြေရာခံမိသွားပြီ"

"ဘာ"

"ဟုတ်တယ် ကျော်ကြီး - ဒီလောက် လူသူအရောက်

အပေါက်နည်းပြီး ချောင်ကျလှတဲ့ မြို့ကလေးမှာ လာခိုကပ်နေတာတောင် အဲဒီ ပဏ္ဏဝဆိုတဲ့ ကောင်က ရအောင် ခြေရာခံပြီး လိုက်လာသေးတယ်ကွာ...အံ့ရော"

"နေပါဦး မိုးကြီးရဲ့ ဝကြီး မောင်ရင့်ကို ခြေရာခံမိပြီဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ပြောနိုင်တာလဲ"

"ဒီ ဒီနေ့မနက်စောစောမှာ တင် ကျုပ်ငှားနေတဲ့ အိမ်ရဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့ အခါ တံခါးရွက်မှာ ကျီးဖြူကျီးမည်း တစ်ကောင်တည်း လင်္ကာလေးကို မီးသွေးခဲနဲ့ ရေးထားတာ တွေ့ရတယ် ၊ အဲဒါ အဲဒီကောင့်လက်ချက်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့လက်ချက် ဖြစ်ရမှာ လဲ"

မိုးညို၏ စကားကို ကြားလေလျှင် တိုင်းလုံးကျော်သည် လည်း မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထကာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည့် အိမ်ကလေးထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေတော့သည် ။

"တောက် ရန်ကုန်မှာ မောင်ရင်နေတုန်းက ဝကြီးနဲ့ ဆုံလို့ မနေရဲတော့ဘဲ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ နယ်မြို့လေး ပြောင်းပြေးလာတာတောင် အဲဒီကောင်က ခြေရာခံမိသေးတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် ကျော်ကြီး ကျုပ်လည်း ပြောင်းပြေး လာပြီးကတည်းက စိတ်အေးနေတာ၊ ဝကြီးက အတော်စွဲနဲ့ပဲကြီးတာပဲ"

အတန်ကြာ တိုင်းလုံးကျော်သည် သက်ပြင်းကြီးချကာ ဆက်တီခုံ၌ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

"တော်ပါသေးရဲ့ ... မောင်ရင်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ သမီးလေးတို့ အိမ်မှာ မရှိလို့ ၊ နို့မို့ဆို သူတို့ ပါ အထိတ်တလန့်

ဖြစ်သွားမှာ "

"ဒါထက် ရန်သူကတော့ အနီးဆုံးကို ရောက် လာပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ် လိုလုပ်ကြမလဲ ကျော်ကြီး၊ ပုလိပ်တိုင်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူးနော်"

"ဟ .. ပုလိပ်တိုင်လို့ ဖြစ်မလား၊ အဲဒါမှ ညောင်မြစ်တူးရင်း ပုတ်သင် ဥပေါ်ကုန်မှာ ပေါ့"

"ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်"

"နေပါဦး... စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ မောင်ရင် အဲဒီအိမ်ကို မပြန်နဲ့ တော့၊ ဟိုဘက်အခန်း လွတ်နေတယ် ... ဒီမှာ ပဲနေ"

ပဏ္ဏဝမှာ မိမိကိုသာ ခြေရာခံမိပုံရပြီး တိုင်းလုံးကျော်ကိုမူ ခြေရာခံ ချ် ရသေးဟန် မတူပေ။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အိမ်မှာ ထက် တိုင်းလုံးကျော်တို့ အိမ်မှာ နေခြင်း က ပိုမိုလုံခြုံမည်ဟု သုံးသပ်မိပြီး မိုးညိုက တိုင်းလုံးကျော်၏ အိမ်၌ နေ ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေ၏။

မိုးညိုနှင့် တိုင်းလုံးကျော်တို့ မှာ သေဖော်သေဖက် မိတ်ဆွေရင်းများ ဖြစ်ကြပြီး တိုင်းလုံးကျော်၏ ဇနီး၊ သမီးတို့ နှင့်ပါ ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သဖြင့် တိုင်းလုံးကျော်တို့ မိသားစုအိမ်မှာ မိုးညို မကြာခဏ လာလည်ပတ်ဖြစ် သော စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်သည် ။

သို့ကြောင့် တစ်ညတာလုံး အိပ်ရေးပျက်လာသည့်အတွက် မိမိဘာ သာ အိပ်ရာနေရာပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်သလိုအိပ်လိုက်ရလေ၏။

သို့သော် ရင်ထဲမှ သောကအပူမီးက ဖွဲမီးလို တငွေ့ငွေ့ တောက် လောင်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် တလူး လူး တလွန့်လွန့် ဖြစ်နေရလေသည် ။

"ဟင်း ခက်ပါလား၊ ပဏ္ဏဝ ပဏ္ဏဝ မင်းအတော်ခွဲကြီးတယ်နော်၊ မင်းဟာ တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ ငါနဲ့ တိုင်းလုံးကျော်ကို သတ်ဖြတ်ချင်နေမှာ အမှန်ပဲ၊ အခုဆို ငါ့ရဲ့ ဝန်းကျင်ကို ရောက် လာပြီပေါ့

ငါဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ခပ်ညံ့ညံ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မရဏသေမင်းနဲ့ အဖန်ဖန် စစ်ခင်းခဲ့သူပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခွင့်မရဘဲ ဘယ်ကနေ ဘယ်အချိန် ပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ ရန်သူမျိုးရဲ့ အငိုက်အလစ်တိုက်ခိုက်ခံရမှာ ကိုတော့ စိုးရိမ်မိတာ အမှန်ပဲ

မင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဟောက်လိုကောင်မျိုး၊ မင်းလိုလူမျိုးက ကင်းမလက်မည်းလို အသံတိတ် တိုက်ခိုက်လာမှာ ကိုငါ စိုးရိမ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ.....

မင်းက သွေးအေးအေးနဲ့ မရဏကဗျာကိုတောင် လာရေးသွားသေးတယ်နော် ...

ဟင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ငါတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မှာတော့ မကောင်းသောဆုံခြင်းမျိုးနဲ့ မလွဲမသွေ ပြန်ဆုံရတော့မှာ ပါပဲ၊ အဲဒီလိုတွေ့ဆုံပွဲမှာ မင်း အရေးနိမ့်စေရမယ်ကွ.. သိရဲ့ လား၊ အရေးနိမ့်စေရမယ် ပဏ္ဏဝရဲ့ "

စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးရင်း မိုးညိုမှာ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိလေ၏။

နောက်မှ သက်ပြင်းကြီးချကာ ငြိမ်သက်သွားပြီး ခြင်ထောင်အမိုးဖြူဖြူကို ငေးမောကြည့်နေရင်း တိုင်းလုံးကျော်၊ မိမိနှင့် ပဏ္ဏဝတို့ ဆုံစည်း လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံတို့ ကို တစ်မိမိမှ ပြန်လည် တွေးနေမိပါတော့သတည်း။

ထူးဆန်းသောသူတော်

တစ်ခုသော နွေနှံနက်ခင်း ၁၀ နာရီခန့်တွင် စစ်ကြိုခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ၏ စိန်ဈေးကွက်ကြီးဖြစ်သည့် မဂိုလမ်း၊ (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း) ထဲရှိ ဟိန္ဒူရတနာကုန်သည် များ နှင့် ငွေချေးစားသော ချစ်တီးကုလားများ စုဝေးရာ ချစ်တီးဘုရားကျောင်းကြီးအောက်မှ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို ကိုယ်၌ ပတ်ရုံထားသော ဘိုးသူတော်တစ်ဦးသည် ခြေလမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဖြတ်ထွက် လာပြီးလျှင် ကားလမ်းကို ကူးသွားလေ၏။

အသားဖြူဝင်းလျက် အရပ်အနေမြင့်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြံ့ခိုင်သည့် ဥပဓိရုပ်ကောင်းလှသော အနှံဘိုးသူတော်သည် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်လေလျှင် ပဉ္စရူပစိန်တိုက်၊ ကျေးနှစ်ကောင်စိန်တိုက်တို့ ရှေ့မှ ဖြတ်ပြီး ပလက်ဖောင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝိုင်းလေးတို့ ကို ကျော်ကာ မြန်မာ့ရတနာစိန်တိုက်ရှေ့နားရှိ လက်ဖက်ရည် စားပွဲလွတ်တစ်လုံး၌ ထိုင်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကာကာကုလားအား လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာ ကာ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်မိမ့်မိမ့်ဖြင့် ဖိခံသောက်နေလေသည် ။

ယင်းဘိုးသူတော်ကြီး၏ နံဘေးရှိ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတွင် မြန်မာလူ

မျိုး ကျောက်သမား ရတနာပွဲစား လေးငါးဦးသည် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လျက် ယမန်နေ့ကရောင်းထွက်သွားသည့် စိန်လက်စွပ်၏ အကြောင်းကို စားမြုံ့ပြန် ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

"အေးဗျာ မနေ့က စိန်လက်စွပ်လေး အရောင်းထွက်သွားတာပဲ ကျုပ်ဖြင့် ရင်အေးလို့ မဆုံးပါဘူး"

"ခင်ဗျားက ပွဲစားခမြက်မြက်ကလေးရတော့ ရင်အေးပြီပေါ့ဗျ ကိုအောင်ဖြိုးရဲ့ "

"ဟာဗျာ ပွဲစားခရလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီလက်စွပ်ကို ကျုပ်ကိုင်ကိုမကိုင်ထားချင်တာဗျ ကိုပိုက်ရဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ ကိုင်မထားချင် ရတာလဲဗျ"

"အဲဒီ စိန်လက်စွပ်က ခိုက်တယ်ဗျ"

"ဟင် ဟုတ်လား"

တစ်ဝိုင်းတည်းမှ ကျန်ကျောက်ပွဲစားတို့ လည်း စိတ်ဝင်စားသွားကြကာ အသားရောင် မည်းပြာနေသော ပွဲစားကို ဝိုင်းတိုက်တွန်းကြလေတော့၏။

"ဘယ် ဘယ်လိုခိုက်တာတုံးဗျ ပြောပြစမ်းပါဦး"

"ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဖြိုး ကျုပ်တို့ လည်း ရတနာပွဲစားသာ လေးငါးနှစ် လုပ်လာတယ်၊ ခိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်မျိုး လုံးဝမကြုံဖူးဘူးဗျ၊ ကိုယ်တွေ့ဆိုရင် လင်းစမ်းပါဦးဗျာ"

"ဒီလိုဗျ အဲဒီစိန်လက်စွပ်က စိန်ပွင့်လေးဟာ ရတီနည်းပေမယ့် ဝါဖျော့ဖျော့အရောင်နဲ့ တစ်မျိုးလှတယ်ဗျ"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ..အဖြူရောင်မဟုတ်တဲ့ ကာနေရီ(Canary) ဆိုတဲ့ အရောင်ဆန်းလေးဗျာ။ ကျုပ်တောင် ငွေနိုင်ရင် ဆွဲထားလိုက်ချင်ပါရဲ့ ဗျာ "

"ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်ရဲ့ (Dark inclusion) လို့ ခေါ်တဲ့ အမည်းစက် လေးတစ်စက်တောင် မပါတဲ့ အပြစ်လုံးဝကင်းစင်တဲ့ စိန်ဗျာ"

"အပြစ်သာ ကင်းစင်တာပါ ကိုချစ်ဆန်းရယ်သင်းက ခိုက်တယ် ဗျာ"

"အေး ဘယ်လိုခိုက်တာလဲလို့ ဆိုပါဦး"

"ဒီလိုဗျာ အဲဒီစိန်လက်စွပ်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ပါတနာ နတ်ကတော်ချမ်း ချမ်းက သူ့ဘကြီးဆီက အမွေရလိုက်တာဗျာ"

"ဪ ... ခင်ဗျားရဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ပါပါလာတဲ့ မိန်းမလျှာကြီး မဟုတ်လား"

"နတ်ကတော်ပါဗျာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်မှာ နာမည်ကြီးပေါ့"

"ဟုတ်ပါပြီ .. သူ့ဘကြီးသေလို့ အမွေရတာလား"

"ဟုတ်ပါဗျာ ... အဲ အဲဒီလက်စွပ်ရလို့ လက်မှာ စွပ်ထားပြီး သုံးရက် လောက်လည်း နေရော မီးယပ် အဲလေ ဒုလ္လာသွေးဝမ်းတွေသွား တာ ချောမွေ့ပဲရှိတော့လို့ ရန်ကုန်ဟော်စပီတယ်လ် ဆေးရုံကြီး တင်လို က်ရပါရောလားဗျာ"

"အဲဒါက တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်မှာ ပါဗျာ၊ ကိုအောင်ဖြိုးကလည်း အယူ သီးမနေစမ်းပါနဲ့ "

"နေဦးလေဗျာ . အဲဒီစိန်လက်စွပ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက မဆုံးသေးဘူးဗျာ။

သူ သွေးဝမ်းတွေသွားပြီး သတိလစ်သွားတော့ သူ့အိမ်က ဆေးရုံမပို့ခင် အဲဒီစိန်လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူထားလိုက်တယ်တဲ့ ၊ လက်စွပ်ချွတ်ယူပြီး သူ့ အစ်မက ဝဲဘက်လက်သူကြွယ်မှာ စွပ်ထားလိုက်တယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီမှာ ဘာ ဖြစ်သလဲသိလား"

"အင်း..... ဆိုပါဦး"

"ချမ်းချမ်းရဲ့ အစ်မ မအေးစမ်းဟာ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးရင်း ချော်လဲပြီး ပေါင်ကျိုးသွားလို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်ဗျ"

"ဟောဗျာ ... တိုက်ဆိုင်မှုဆိုရင်လည်း ကြောက်စရာ တိုက်ဆိုင်မှုပါ လားဗျ"

"ချမ်းချမ်းက အစ်မဖြစ်သူရဲ့ အဖြစ်ကို သိသွားတော့ သူလည်း အိပ်မက်မကောင်းဘူးဆိုပြီး အဲဒီလက်စွပ်ရောင်းပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြောတော့တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လက်စွပ်ကိုယူ လာပြီး လက်ယာဘက်လက်သန်းမှာ စွပ်ထားလိုက်တယ်ဗျ"

"အင်း .. ခင်ဗျားရော ဘာဖြစ်သေးသလဲ"

"ပြောရင် ခင်ဗျားတို့ ယုံချင်မှ ယုံမယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း လူရွတ်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလက်စွပ်ဝတ်ထားတဲ့ ညကစပြီး ညတိုင်း အိပ်မက်ထဲမှာ လူမည်းမည်းကြီးတွေက အတင်းလာလာခေါ်တယ်လို့ မက်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က မလိုက်ဘူး မလိုက်ဘူးလို့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး လန့်လန့်နိုးတယ်ဗျ။ အဲ .. တစ်နေ့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲက ခွေးနက်တစ်ကောင်ဟာ မကိုက်စဖူး ကျွန်တော့်ကို နောက်ကနေ ပြေးကိုက်လိုက်တာ အစွယ်ရာ တော်တော်နက်သွားတယ်ဗျ"

"အင်းဒါ ဆိုရင်တော့ တိုက်ဆိုင်မှု မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီ စိန်လက်စွပ်ခိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် အဲဒီလက်စွပ်ကို မနွေက မထွက်ထွက်အောင် ရောင်းပေးလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ ... ဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့ ကိုပိုက်ရယ် ... အဲဒီစိန်လက်စွပ်ဟာ ဗြဟ္မာဦးခေါင်းဗျ"

"အင်း ... ကျောက်မျက်တွေဟာ ဂမ္ဘီရဆန်တာတော့ အမှန်ပဲဗျ၊ ကမ္ဘာကျော် ဟု ပ် (Hope) စိန်ကြီးဆို ပိုင်ဆိုင်သူ အဆက်ဆက်ကို ဒုက္ခမျိုးစုံပေးပြီး အသေဆိုးနဲ့ သေစေခဲ့တာ အထင်အရှားပဲ မဟုတ်လားဗျ"

ယင်းအချိန်တွင် ကျောက်ပွဲစားတို့ ၏ စကားကို နားစွင့်ထောင်နေသည့် ဘိုးသူတော်ကြီးက ရေနွေးကြမ်းသောက်နေရာမှ ပြုံးလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်ကာ.....

"အိမ်း ငါ့လူတို့ ပြောတာ ဟုတ်သဟေ့၊ ငါ့လူတို့ နေ့တိုင်း ကိုင်တွယ်ရောင်းဝယ်နေတဲ့ သဘာဝ ပထဝီသိုက်ကလာတဲ့ ကျောက်မျက်အချို့ဟာ ဂမ္ဘီရဆန်လှသ ကွယ့်၊ အကိုင်အတွယ်၊ အထိန်းအသိမ်း တတ်မှနော၊

ဒါထက် စောစောက ပြောတာ ကြားလိုက်ပါတယ်၊ ဒီညီမောင်ဟာ လူကိုခိုက်စေတဲ့ ကျောက်မျက်ကြောင့် ခွေးကိုက်ခံ ရတယ်ဆို"

ကျောက်ပွဲစားကိုအောင်မြီးတို့ လူသိုက်လည်း နံဘေးဝိုင်းမှ လှည့်ပြောလာသည့် ဘိုးသူတော်ကြီးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

မျက်နှာပြည့်ပြည့်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ဥပဓိရုပ်ကောင်းလှသော ဘိုးသူတော်ကြီးမှာ အသက် (၄၀) ခန့်ရှိပြီး ဟန်ပန်အနေအထားက ခံ့ညားလှ

ပေရာ မရှိမသေမပြုဝံ့ဘဲ လေးစားစွာ ပြန်ဖြေလိုက်ရလေသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးသူတော်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွေးကိုက်ခံရတာပါ။ ။

"အိမ် လူကိုခိုက်စေတဲ့ ကျောက်မျက်ကြောင့် ခွေးကိုက်ခံရသလို ခွေးလုံးဝမကိုက်စေတဲ့ ကျောက်မျက်ဆိုတာလည်း ရှိသကွယ့်၊ မင်းတို့ ကျောက်သမားတွေ ကြားဖူးကြရဲ့လား။"

ဘိုးသူတော်ကြီး၏ ထူးဆန်းသောစကားကြောင့် ကိုအောင်ဖြိုးတို့ ကျောက်ပွဲစားတစ်စုမှာ တစ်ဦး၏ မျက်နှာကို တစ်ဦး ဇေဝေဝါ ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။ ။ အတန်ကြာမှ ကိုအောင်ဖြိုးက ခေါင်းခါပြလိုက်ကာ

"ခွေးမကိုက်စေတဲ့ ကျောက်ဆိုတာတော့ မကြားဖူးပါဘူး ဦးသူတော်ကြီး။"

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြုံးလျက်မှ သူ၏ လက်ယာဘက်လက်ကို ထောင်လိုက်ကာ လက်သူကြွယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော လက်စွပ်လေးကို အားလုံးမြင်သာအောင် ပြ လိုက်လေ၏။

ကိုအောင်ဖြိုးတို့ လူစု တွေ့ရသည့်လက်စွပ်လေးမှာ အရောင် သိပ်မတောက်လှသော အညိုရောင်ကျောက်ရိုင်းပွင့်အား စိန်ပွင့်လေးနှစ်ပွင့်ရံထားသည့် ရွှေလက်စွပ်လေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဒါ နဂါးဘွဲ့လက်စွပ်လို့ ခေါ်တယ် ကွယ်၊ နဂါးဘွဲ့ကျောက်ရိုင်းပွင့်ကို မိုးမိတ်စိန်နှစ်ပွင့် ရံထားတာလေ၊ နဂါးသို့ကျောက်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွေးထားတာ၊ ဒီကျောက်လက်စွပ်ကို ဝတ်ထားရင် ဘယ်လိုခွေးမျိုးမှ မကိုက်ဘူး၊ ဘယ်လိုအဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါမှ မကိုက်ဘူးကွယ်၊ ကျား၊ ကျားသစ်တောင် ရန်မမူဘူး၊ ကျုပ်တောတွေတောင်တွေထဲ သွားနေတာ ဘယ်သတ္တဝါရဲ့ ရန်ပြုမှုကိုမှ မခံရဘူးကွယ်။"

ကျောက်ပွဲစားတစ်သိုက်မှာ ဘိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကို ယုံရခက်ခက် မယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေကြတော့၏။

"ဒါပေမဲ့ ဂမ္ဘီရပရိတ်တွေ သက်ဝင်နေတဲ့ ဒီနဂါးသို့ လက်စွပ်ကို အနည်းဆုံး ငါးပါးသီလ လုံခြုံသူဝတ်မှ အကျိုးပြုတာကွယ့်၊ ငါးပါးသီလထဲက သီလတစ်ပါးပါး ကျိုးပေါက်ရင် လူကို သိသိသာသာ ခိုက်စေတယ်ကွယ့်"

ဤတွင် ငါးပါးသီလထဲ၌ သူရာမေရိယကံတစ်ပါးကို နေ့စဉ်ညနေရီတိုင်း ကျူးလွန်တတ်သည့် ကိုအောင်ဖြိုးမှာ ဇက်ပုသွားတော့သည် ။

"ဒါထက် ဦးသူတော်ကြီး.....နဝရတ်လက်စွပ်ဟာ လူကို ကောင်းကျိုးပြုတယ်ဆိုတာရော ဟုတ်သလားခင်ဗျ"

ကိုပိုက်၏ အမေးကို ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြုံးလျက်သည် ။

"ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် ရှေးမြန်မာကြီးတွေက နဝရတ်လက်စွပ်ကို ဝတ်ဆင်ရင် ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ကြွယ်ဝစေတယ်၊ ကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်စေတယ်လို့ ယူဆယုံကြည်ကြတယ်ကွယ့်"

ဤတွင် ကိုပိုက်က သူ၏ လက်ယာဘက် လက်သူကြွယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်စွပ်ကို ထောင်ပြလိုက်လျက် မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောလိုက်လေသည် ။

"ဒီ နဝရတ်လက်စွပ်ကို ကျွန်တော်ဝတ်ထားတာတော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား အကျိုးမပေးပါလား ဦးသူတော်ကြီးရဲ့ ၊ တစ်သောင်းခွဲကြီးတောင် ပေးဝယ်ထားရတာဗျ"

ဘိုးသူတော်ကြီးက သူထိုင်နေသည့် ခွေးခြေခုံလေးကို ကိုပိုက်တို့

ဝိုင်းဘက် အနည်းငယ် ရွှေ့ကာထိုင်လိုက်ပြီး လက်စွပ်ကို စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူက ပြုံးလိုက်လျက်....

"ငါ့လူရဲ့ နဝရတ်ကိုးသွယ်ကျောက်ထဲမှာ ကျောက်နှစ်လုံးက အစစ်အမှန်မှ မဟုတ်ဘဲကွယ့်၊ ဒါကြောင့် သိဒ္ဓိမမြောက်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

ဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်ရာ ကိုပိုက်မှာ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွား ရတော့၏။

"အာ .. ဦးသူတော်ကြီးကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒါနဝရတ်ကိုးသွယ်ကျောက်အစစ်တွေပါပျ။ ဒါကြောင့် ဈေးကြီးကြီးပေးဝယ်ထားရတာပေါ့"

ဘိုးသူတော်ကြီးက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ ပြုံးမြဲပြုံးလျက် ၊

"နဝရတ်လက်စွပ်ရဲ့ ဈေးနှုန်းတန်ဖိုးကို ဆုံးဖြတ်တာက လက်စွပ်ရဲ့ အလယ်ပွင့်အဖြစ်သုံးထားတဲ့ ပတ္တမြားပဲကွယ့်၊ "အစီး"ကျောက်ဖြစ်တဲ့ ပတ္တမြားရဲ့ တန်ဖိုးအပေါ် မူတည်ပြီး လက်စွပ်ရဲ့ ဈေး အနိမ့်အမြင့် ဖြစ်ရတာပါကွယ်

ဥတုဘောဇနကျမ်းမှာ နဝရတ်ကိုးသွယ်ကျောက်မျက်တွေအဖြစ် ပတ္တမြား၊ စိန်၊ ပုလဲ၊ သန္တာ၊ ဂေါ်မုတ်၊ နီလာ၊ ကြောင်၊ ဥဿဖရားနဲ့ မြတို့ကို ဖော်ပြထားတယ်ကွယ့်.....

နဝရတ်ကိုးပါးမှာ ပါတဲ့ ကျောက်တွေကလည်း သူ့သိဒ္ဓိနဲ့ သူကိုး၊ ဒါကြောင့် "ပတ္တမြားဘုန်းတောက်၊ မြကျောက် အေးချမ်း၊ စိန်စွမ်းဂုဏ်ရောင်၊ ကြောင်ကားသိဒ္ဓိ မဏိနီလာ မေတ္တာ

ကဲချုပ်၊ ဂေါ်မုတ်ခွန်အား၊ ဥဿဖရားကျန်းမာ၊ သန္တာကြီးကဲ၊

ပုလဲကျက်သရေ ဂုဏ်ကိုးဝေသည် ကိုးထွေနပရတ်စွမ်းရည်တည်း" လို့ ရှေးပညာရှိကြီးတွေက လင်္ကာဖွဲ့ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်လားကွယ့်။

ပြီးတော့ နဝရတ်လက်စွပ်ကို ပြုလုပ်မယ့် ပန်းထိမ်ဆရာဟာလည်း သက်သတ်လွတ်စား၊ ပုတီးစိပ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရင်း လက်စွပ်ကို သီလစင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ ပြုလုပ်ရတယ်ကွယ့်.....။

ပါဝင်မယ့် ကျောက်ကိုးလုံးကို သေသေချာချာရွေးပြီး ကျောက်အိုးချပြီ ဆိုကတည်းက ကျောက်တွေပါ သူ့နေရာ၊ သူ့ထောင့်နဲ့ သူ စနစ်တကျ ချရတယ်ကွယ့် ၊ သန္တာဆိုရင် တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ ချရတယ်၊ စိန်ဆိုရင် တနင်္လာထောင့်၊ ပုလဲဆို အင်္ဂါထောင့်၊ ကြောင်ကို ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်၊ မြက ကြာသပတေး၊ ဂေါ်မုတ်ကို စနေထောင့်၊ ဥဿဖရားကို ရာဟု ထောင့်နဲ့ နီလာကို သောကြာထောင့်မှာ အဋ္ဌလင်္ဂခွင်အတိုင်း လက်ယာရစ်ချရတယ်ကွယ့်.....

အဲဒီလို ကျောက်တွေချရာမှာ လည်း အောက်ခံပစ္စည်းကို ရှာရသေးတယ်ကွယ့်၊ ပတ္တမြားအတွက်ဆို ကတိုးပြာနီပွင့်၊ စိန်အတွက်ဆို ဇာတိပွိုလ်၊ မြအတွက်ဆိုရင် ကတိုးနဲ့ လေးညှင်းစသည် ဖြင့် ပေါ့ကွယ်၊ နောက် ပန်းထိမ်ဆရာ အထည်စကိုင်မယ့်ရက်၊ စကိုင်မယ့်အချိန်တို့ ကို အင်္ဂိဝိဇ္ဇာဗေဒင်ပညာနဲ့ ရွေးရသေးတယ်ကွယ့်၊ နဝင်းချိန်မှာ မှ စကိုင်ရတယ်"

။

ကျောက်ပွဲစားများ ဖြစ်ကြသော ကိုအောင်ဖြိုး၊ ကိုပိုက်တို့ လူစုမှာ နဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ မကြားဖူးသော အရေးကြီးလှသည့် အချက်အလက်တို့ ကို ကြားရသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ အံ့အားကြီး သင့်နေကြရတော့သည် ။ ဥပမိရုပ် ကောင်းသလောက် ပညာဗဟု သုတ ကြွယ်လှသော အနီ ဘိုးသူတော်ကြီးကို အ

ထင်လည်း အတော်ကြီးသွားရတော့၏။

"နဝရတ်ကိုးပါးလက်စွပ်လုပ်ရတာ မလွယ်ပါလားဗျို့"

."အိမ်းတန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ အရာမှန်သမျှကို အလွယ်တကူနဲ့ ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲကွယ်၊ အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက နဝရတ်ကိုးပါး ကျောက်တွေဟာ ကျောက်စစ်ကျောက်မှန် ဖြစ်ဖို့ တော့ လိုတယ်ကွယ့် ၊ ကျောက်တု၊ ကျောက်ယောင်၊ ကျောက်လွှာနဲ့ ပြုလုပ်စီရင်မိရင် ဘယ်လိုမှ အစွမ်းသိဒွီရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ကွယ့်"

ဤတွင် ကိုပိုက်သည် သူ၏ လက်ယာလက်သူကြွယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသည့် နဝရတ်လက်စွပ်လေးကို အယောင်ယောင် အမှားမှား ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

"ဟောဒီ ညီမောင်ရဲ့ နဝရတ်လက်စွပ်မှာ မှားနေတဲ့ ကျောက်နှစ်ပွင့်က ဂေါ်မုတ်နဲ့ ကြောင်တို့ ပဲ ကွယ့်"

ဘိုးသူတော်ကြီးက ကိုပိုက်၏ လက်စွပ်ကို ညွှန်ကာပြောလိုက်ရာ ကျောက်ပွဲစားကိုပိုက်မှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားရလေတော့သည် ။

"ဟာဗျာ ဦးသူတော်ကြီးကလည်း ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ပွဲစားလုပ်လာတာ ငါးနှစ်ကျော်လောက် ရှိပါပြီဗျ၊ ဘယ်ကျောက်ကိုမဆို အစစ်အတုတော့ မှန်မှန်ကန်ကန် ခွဲခြားတတ်ပါတယ်၊ ဒီလက်စွပ်က ဂေါ်မုတ်ရော ကြောင်ပါ အစစ်တွေပါဗျ"

ကိုပိုက်၏ အသံ မာသွားသော်လည်း ဘိုးသူတော်ကြီးက အပြုံးမပျက်ဘဲ လွန်စွာအေးဆေးသော လေသံဖြင့် ရှင်းပြလေသည် ။

"ဒီလိုကွယ့် မောင်ရင်လေးရဲ့ နဝရတ်လက်စွပ်က ဂေါ်မုတ်ကျောက်ဟာ ပျားရည်အဝါရောင်၊ တစ်နည်းပြောရရင် နီဝါရောင် အဆင်းရှိလို့

ဂေါ်မုတ်ကျောက်အစစ်လို့ ယူဆတာ မဟုတ်လားကွယ့်"

"ဟုတ်တယ်လေ ဂေါ်မုတ်ဆိုရင် ညိုဝါရောင် ဒါမှ မဟုတ် နီဝါရောင် ပဲလေ"

"အိမ်: အဲဒီလို အရောင်အသွေးမျိုးရှိတဲ့ ဂေါ်မုတ်မဟုတ်တဲ့ စလင်းကျောက် (quartz), တော်မလင်း (Tour-maline)၊ ဂါနက် (garnet) စတဲ့ အညွှန်းကျောက်တွေလည်း ရှိတယ်ကွယ့်၊ အားလုံးဟာ မိုးကုတ်ရ တနာမြေက ထွက်တာချည်းပဲ။

မောင်ရင်လေးရဲ့ ကျောက်က တော်မလင်း (Tour-maline) ကျောက် ကွယ့် ဂေါ်မုတ် မဟုတ်ဘူး ၊ ထဲထဲဝင်ဝင်မသိ သူတွေကတော့ ဂေါ်မုတ် လို့ ထင်ကြမှာ ပေါ့ကွယ်။

ဂေါ်မုတ်လို့ တခြားဒေသတွေမှာ ခေါ်ပြီး မိုးကုတ်ဒေသမှာ တော့ ဂေါ်မိတ်လို့ ခေါ်တဲ့ ကျောက်အစစ်ဟာ ဇာကွန် (Zir-con) ကျောက်ကို ခေါ်တာကွယ့်"

ကိုပိုက်တို့ လူစုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြရပြန်သည် ။

"ပြီးတော့ ကျောက်သမားအများ စုဟာ အဖြူရောင် အလင်းတန်းတစ်ခု ပြေးနေတဲ့ ကျောက်ကို ကြောင်ကျောက်ဆိုပြီး သတ်မှတ်ယူဆကြလေ့ရှိတယ်ကွယ့်၊ အဲဒီလိုကျောက်မျိုးကို မိုးကုတ်ဒေသမှာ မြောကျောက် (Moon Stone) လို့ ခေါ်တယ်ကွယ့်၊ ကျောက်သား ပျော့တယ်၊ ပဲ့လွယ်တယ်၊ အဲဒီကျောက်မျိုးဟာ ကြောင်ကျောက်အစစ် မဟုတ်ဘူး ၊ မောင်ရင်လေးရဲ့ လက်စွပ်က ကျောက်ဟာ အဲဒီလို မြောကျောက်ပဲကွယ့်"

သည် တစ်ခါတော့ ကိုပိုက်မှာ သူနုဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်ကို စိတ်ပျက်စွာ ငုံ့ကြည့်မိတော့၏။

ကိုအောင်ဖြိုးက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို ကြောင်ကျောက်အစစ်ဟာ ဘယ်လိုကျောက်မျိုးလဲ ဦးသူတော်ကြီးရဲ့ "

"အိမ်း ... အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Cat's eyeလို့ ခေါ်သပေါ့ကွယ်၊ ကြောင်ကျောက်အစစ်ဆိုတာ ညအမှောင်ထဲမှာ ကြောင်တွေရဲ့ မျက်လုံးကို ကြည့်လိုက်ရင် လှုပ်ခတ်နေတဲ့ ရေလှိုင်းလိုလို အလင်းတန်းဖြူဖြူမျိုး တွေရတဲ့ ကျောက်မျိုးကွယ်၊ အင်မတန်ရှားပါးပြီး ရှာဖွေရခက်တယ်၊ မိုးကုတ်ဝန်းကျင်မှာ တောင် အချိန်သေချာပေးပြီးရှာမှ ရနိုင်တဲ့ ကျောက်မျိုးကွယ်"

ကိုအောင်ဖြိုးတို့ ကျောက်သမားတစ်စုမှာ ရင်မောသွားပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်မိကြတော့၏။

ကိုပိုက်ဆိုလျှင်မူ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။ သူ့နဝရတ်လက်စွပ်ကို လွင့်ပစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားတော့၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ထပ်ငဲ့သောက်လိုက်ပြန်ပြီးနောက်

"အဲ .. နဝရတ်လက်စွပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကို ဗဟု သုတအဖြစ် ပြောခဲ့ဦးမယ်ကွယ်၊ နဝရတ်ကိုးပါးလက်စွပ်ကို ဝတ်ဆင်တဲ့ အခါ ကပြောင်းကပြန် မဝတ်ရဘူးကွယ်၊ စိန်ကို လက်ဖျားမှာ ထား၊ မြကို လက်ရင်းမှာ ထားပြီး ဝတ်ဆင်မှ သိဒ္ဓိဝင်သကွယ်၊ ကဲကဲ .. ကျုပ်လည်း ဆူးလေဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ဖို့ သွားလိုက်ဦးမယ်ကွယ်ရဲ့"

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဘိုးသူတော်ကြီးမှာ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းရန် ကာ

ကာကုလားအား လှမ်းခေါ် လိုက်လေလျှင် ကိုအောင်ဖြိုးက ကဗျာက
ယာ လက်တားလိုက်ရင်း

"ဦးသူတော်ကြီး - ဦးသူတော်ကြီးရဲ့ ပညာဗဟု သုတကို ဂုဏ်ပြုတဲ့
အနေနဲ့ ဦးသူတော်ကြီးအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို ကျွန်တော်ရှင်းပါရ
စေခင်ဗျာ"

ဟု ပြောကာ ကာကာကုလားအား လက်ဖက်ရည်ဖိုး နှစ်ပြားကို ရက်
ရောစွာ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ၊

"ဒါထက် ဦးသူတော်ကြီးရဲ့ နာမည်ကို ပြောသွားပါဦး"

ဟု တောင်းဆို လိုက်လေသည် ။

"အိမ်း: ကျုပ်ရဲ့ နာမည်ကတော့ ပဏ္ဍဝံပဲကွယ့်"

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ဘိုးသူတော်ကြီးမှာ ထိုင်ရာမှ ထကာ
လှော့ဒ်ဒါလဟိုဇီလမ်း (ယခု မဟာဗန္ဓုလလမ်း) ဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်
လှမ်း သွားပါတော့၏။

ကိုအောင်ဖြိုးနှင့် ကိုပိုက်တို့ ကျောက်ပွဲစားတစ်ခုလည်း ပဏ္ဍဝံအမ
ည်ရှိသော ဘိုးသူတော်ကြီး၏ ဥပဓိရုပ်ခုံညားပုံ၊ အသံဩဇာကောင်းပုံ၊ ပ
ညာဗဟု သုတကြွယ်ဝပုံတို့ ကို ချီးကျူးပြောဆိုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါ
တော့သည် ။

"အေးဗျာ ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျုပ်တို့လို ကျောက်သမားတွေ
ထက်တောင် ကျောက်အကြောင်း သိနေတာ အံ့စရာပဲ

"အဲဒီ ဦးသူတော်ကြီးရဲ့ ပြောစကားအရ သူက တောတောင်အနံ့ ဒေ
သအနံ့ လျှောက်သွားနေပြီး လူပေါင်းစုံ၊ ပညာရှင်ပေါင်းစုံနဲ့ တွေ့ခဲ့ပုံရ
တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ပညာဗဟု သုတ ကြွယ်ဝနေတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ၊

နောက် ကျွန်တော်တို့ မသိတဲ့ မတတ်တဲ့ ပညာရပ်တွေ
တော်တော်များများ လည်း တတ်ထားနိုင်တယ်ဗျ။ သူ့ကြည့်ရတာ ပညာ
တတ်သူတော်စင်ရုပ်ဗျ"

ဟု ပြောဆိုချီးကျူးအထင်ကြီး လေးစားလျက်
ရှိကြလေကုန်သတည်း။

ကျီးဖြူကျီးမည်း တစ်ကောင်တည်း

နောက်နှစ်ရက်ခန့် ကြာလေလျှင် နေ့လယ်ခင်းအချိန်၌ ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝသည် အသက် (၄၀) ခန့်ရှိပြီး အသားညိုညို၊ တောင့်တောင့်လူ တစ်ဦးနှင့်အတူ မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း) မှ ကျောက်သမားတို့ စုဝေးရာ ဒိုင်းမွန်းစိန်တိုက်၊ သိကြားမင်းစိန်တိုက်၊ ပဉ္စရူပစိန်တိုက်၊ ကြာပန်းတံဆိပ်စိန်တိုက်တို့ ရှေ့ရှိပလက်ဖောင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးများ ဆီသို့ ရောက်ရှိလာပြန်၏။

"ဟော ဟိုနေ့က ဦးသူတော်ကြီးပါလားကွ"

"ဟုတ်တယ်ကိုပိုက် ကျုပ်တို့ ဝိုင်းကို ခေါ်လိုက်ဗျာ"

"ဘာလဲ ကိုအောင်ဖြိုး .. ခင်ဗျားက ထပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဂါရဝပြုဦးမလို့ လား"

"ဒါပေါ့ဗျ ကိုချစ်ဆန်းရဲ့ ဗဟု သုတ ဟင်းလေးအိုးကြီးဆီက လိုရာခပ်စားမလို့ ဗျို့" ။

ကြာပန်းတံဆိပ် စိန်တိုက်ရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွင် ထိုင်နေသည့် ကျောက်ပွဲစား ကိုပိုက်က ပက်လက်ဖောင်းအတိုင်း ခြေလှမ်းခပ်မှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာသည့် ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝအား သွားရောက် ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။

"ဦးသူတော်ကြီး လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦးခင်ဗျ"

"ဟော..... ဟိုနေ့က မောင်ရင်တို့ ပါလား၊ အိမ်း.....ကျုပ်လည်း စဉ်အိုးတန်း ဗောတံတားဆိပ် သွားမလို့ ကွယ့် ၊ အင်း..... သင်္ဘောထွက်ဖို့ အချိန်လိုပါသေးတယ်နော် မိုးညို"

"လိုသေးတယ်ထင်ပဲ၊ ကိုသူတော် သင်္ဘောက ရေတက်စောင့်ပြီး ထွက်မှာ ပါ"

"ဒါဆို တစ်နာရီနီးပါးလောက် လိုသေးတာပဲ၊ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည် သောက်သွားကြစို့"

သို့ဖြင့် ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝနှင့် မိုးညိုဆိုသူတို့ သည် ကိုပိုက်တို့ ၏ စားပွဲသို့ လိုက် လာပြီး ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝက ကိုအောင်ဖြိုးတို့ ကို မျက်လုံးဝေးကြည့်လိုက်ပြီး မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးလိုက်ကာ ...

"ရော ... ဟိုနေ့က မောင်တို့ ပါပဲလား၊ ဒီတစ်ယောက်တော့ ခုမှ တွေ့ဖူးတယ်မှတ်တယ်"

ဟု နှုတ်ဆက်စကား ဆို လိုက်လေ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာသူက ကိုမောင်ဖြိုးပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က အောင်ဖြိုး၊ သူက ကိုပိုက်၊ သူက ကိုချစ်ဆန်း၊ ဒါက ကိုဝိုင်းပါ"

"ကျောက်ပွဲစားကြီးတွေချည်းပဲပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား ကျောက်အကြောင်း နကန်းတစ်လုံးမှ နားမလည်တဲ့ မြန်မာကျော် ကျောက်ပွဲစားတွေပါ"

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

ကိုအောင်ဖြိုးက အရွှမ်းဖောက်လိုက်ရာ အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ

လေ၏။

ဤတွင် ယမန်နေ့က ကိုအောင်ဖြိုးတို့ ပြောပြထားသဖြင့် ဘိုးသူတော်ကြီး ပဏ္ဏဝ ကျောက်ကျမ်းကြသည် ဟု ကြားဖူးထားသော ကိုမောင်ဖြိုးက ဘိုးသူတော်ကြီးကို ပညာစမ်းရန် ကျောက်တစ်လုံးကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။

"ဒီကျောက်ကို ဆန်းစစ်ပေးပါလား ဦးသူတော်ကြီး"

ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝက ကိုမောင်ဖြိုး တရိတသေ ကမ်းပေးသော ကျောက်နီနီလေးကို လက်ညှိုးနှင့်လက်မကြားတွင် ညှပ်ယူကာ သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၏။

ကိုမောင်ဖြိုးတို့ ကျောက်သမားတစ်သိုက်က ငြိမ်သက်လျက် အကဲခတ်နေကြသည် ။

ဘိုးသူတော်ကြီးက နေရောင်မှာ ကျောက်ကို အတန်ကြာ ထောင်ကြည့်ပြန်၏။

"အဲဒါ ပေးဖိုးနှစ်သောင်းခွဲရှိတဲ့ ကျောက်ပဲ ဦးသူတော်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဆွဲထားတာ"

တည်ငြိမ်စွာပြောလာသည့် ကိုမောင်ဖြိုးကို ဘိုးသူတော်ကြီးက လှည့်မကြည့်၊ ကျောက်ကိုသာ အတန်ကြာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေ၏။ ခဏအကြာတွင် ပြုံးလိုက်သည် ။ ထိုအပြုံးကလှောင်ပြီး ဖြစ်၏။ သရော်ပြုံး ဖြစ်၏။

ကိုအောင်ဖြိုးတို့ လူသိုက် မျက်ခုံးများ ပင့်လိုက်မိကြသည် ။

ဘိုးသူတော်ကြီးက ရဲရဲနီနေသော ကျောက်လေးကို ကိုမောင်ဖြိုးသို့ ပြန်ပေးလိုက်၏။

ကိုမောင်ဖြိုးက ဂွမ်းဖြူဖြူဖြင့် ကျောက်နီနီလေးကို တယုတယ ပြန်
ပတ်ထုပ်လိုက်သည်။ ။ ကျောက်၏ အရည်အသွေး
မည်မျှကောင်းသနည်းဆိုလျှင် ထုပ်ထားသော ဂွမ်းစိုင်တစ်ခုလုံးပါ ရဲရဲ
တောက်သွား၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဦးသူတော်ကြီး သုံးသောင်း သုံးသောင်းခွဲလောက်တ
န်တဲ့ မိုးကုတ်ပတ္တမြားစစ်စစ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အဲဒီလောက်နဲ့ ထု
တ်မလို့ ၊ အရည်ကလည်း ပထမတန်း၊ အသွေးကလည်း ပထမတန်းပဲ၊
သွေးထားပုံကလည်း ချွန်းကွက်အစုံနဲ့ တကယ့်ကို စမတ် (Smart) ကျ
တာကလား"

ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြုံးမြဲပြုံးရင်း ကိုမောင်ဖြိုးကို သနားစရာ သတ္တ
ဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်လိုက်၏။

"မောင်ရင်လေးကျောက်ပွဲစားလုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"ခြောက်နှစ်ကျော်ပါပြီ ဦးသူတော်ကြီး"

"အင်း .. ဒါတောင် ကျောက်အတုနဲ့ အစစ် မခွဲခြားတတ်သေးပဲကိုး"

ကိုမောင်ဖြိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတော့၏။

"ဗျာ ဒါ ဒါ ကျောက်အတုလား"

"အိမ်း ... ကျောက်အတု ဘယ်နှမျိုးရှိတယ်ဆိုတာရော သိသလား"

"အဲ မသိ မသိပါဘူး"

"ခက်ပါလားကွယ်ရဲ့ ကျောက်ကုန်သည် ကျောက်ပွဲစား လုပ်ချင်
သူဟာ အတုအစစ်လောက်တော့ ခွဲခြားတတ်ရမယ်ကွယ် ၊ အဲဒီလို
မခွဲခြားတတ်ရင်တော့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ဒုက္ခလှလှကြီးကို တွေ့ရ

တတ်တယ်၊ ကျောက်အတုဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် ငါးမျိုးရှိတယ် ကွယ့်၊
အဲဒါတွေကတော့

၁။ လူလုပ်ကျောက် (Synthetic Stone)

၂။ ကျောက်ထု (Imitation Stone)

၃။ ထပ်ကျောက် (Composite Stone)

၄။ ကျောက်မျက်နှာပြင်ကို ပြုပြင်ထားတဲ့ ကျောက် (Surface Modification)

၅။ အပူစွမ်းအားနဲ့ ပြုပြင်ထားတဲ့ ကျောက် (Heat Treated Stone)

တို့ ပဲ ဖြစ်တယ်ကွယ့်....၊

အဲဒီ မောင်ရင်လေးရဲ့ ကျောက်ဟာ အရည်အသွေးအားဖြင့် အကောင်းဆုံး ခိုသွေး (Pigeon Blood) ပါပဲ၊ အရည်ကလည်း အကောင်းဆုံး ပတ္တမြားအရည်ဖြစ်တဲ့ လည်သီးရည်ပါပဲ၊

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အရည်အသွေးအရောင်မျိုးရအောင် လူက ဖန်တီးယူလို့ ရတယ် ကွယ့်၊ အဲဒီလို အသွေးအရောင်အားလုံး သဘာဝတွင်းထွက် ပတ္တမြားနဲ့ ထပ်တူညီအောင် ပြုလုပ်ဖန်တီးယူထားတဲ့ လူလုပ်ပတ္တမြားကို ပြင်သစ်သိပ္ပံပညာရှင် ဖရီးမီး(Fremy) က (၁၈၅၅) ခုနှစ်မှာ စတင်ပြုလုပ်ပြီး ဈေးကွက်ထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့ အတွက် ပြင်သစ်ကျောက်ဆိုပြီး အမည်တွင် ခဲ့တယ်ကွယ့် ...

အဲဒီလို လူလုပ်ပတ္တမြားဟာ သဘာဝပတ္တမြားနဲ့ ဒြပ်ဂုဏ်သတ္တိ ရပ်ဂုဏ်သတ္တိ တူညီနေတဲ့ အတွက် အဲဒါတွေပေါ် အခြေခံပြီး အတုအစစ် ခွဲခြားလို့ မရနိုင်ဘူး ကွယ့် ၊ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ပြီး ခွဲခြားရတယ်၊

ဥပမာအားဖြင့် ကျောက်သွေးပုံကိုကြည့်ရတယ်။ လူလုပ်ပတ္တမြား ဟာ အဖိုးလည်း မတန်လှဘူး၊ ပေါလည်း ပေါများ တဲ့ အတွက် သွေးတဲ့ အခါ အင်မတန်မှ ပုံကျပန်းကျ သွေးတတ်တယ်။ ချွန်းကွက်စုံအောင် သွေးတယ်။ ကြည့်လိုက်ရင် အကွက်လည်ပြီး တအားလှတယ်။ မောင်ရင် လေးရဲ့ ကျောက်ကိုကြည့်..... ဘယ်လောက်လှသလဲ။

ပတ္တမြားအစစ်ကျတော့ တန်ဖိုးကြီးလွန်းတဲ့ အတွက် အလေးချိန် လျော့သွားမှာ စိုးပြီး သွေးတဲ့ အခါ ချွန်းကွက်စုံအောင် မသွေးကြဘူး၊ ခိုပြီးသွေးတယ်။ ဒါကြောင့် မျက်နှာက အတုလောက် မလှဘူး၊ ချွန်းကျပုံ တွေကလည်း ထောင့်အချိုး အတိအကျ မရှိတတ်ဘူး၊ နောက် လူလုပ်ပတ္တမြားဟာ နာရီပိုင်းအတွင်း ပတ္တမြားဖြစ်အောင် လုပ်ရတာဖြစ်တဲ့ အတွက် လေခိုနေတဲ့ အမြှုပ်(Bubble) လေးတွေ ကျောက်ရဲ့ အတွင်းသားမှာ ရှိနေတတ်တယ်။

အဲဒါကို နေရောင်မှာ ထောင်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်မှ ၊ ကြည့်လည်း ကြည့်တတ်မှ တွေ့ရတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ကျောက်ကြည့်မှန် ဘီလူး ဂျမ်မိုလိုက် (gemolite) နဲ့ ကြည့်မှ တွေ့ရမှာ ဖြစ်တယ်။ မောင်ရင် လေးရဲ့ ပတ္တမြားမှာ အဲဒီလို အမြှုပ်လေးတွေကို တွေ့ရတယ်။

သဘာဝပတ္တမြားကတော့ ကျောက်တောင်တွေအောက်မှာ နှစ်ပေါင်း သန်းချီပြီးမှ ဖြစ်တည်လာတာဖြစ်တဲ့ အတွက် အမြှုပ်မရှိဘူး၊ (Cavity) ဆိုတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းအပေါက်ငယ်လေးတွေပဲ

ရှိတတ်တယ်ကွေ့ ၀၁၊

တကယ်တော့ လူလုပ်ပတ္တမြားနဲ့ သဘာဝပတ္တမြားတို့ ရဲ့ တန်ဖိုး အဆပေါင်းထောင်သောင်းချီပြီး ကြားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ (Rarity) လို့ ခေါ်တဲ့ ရှားပါးခြင်းဂုဏ်ကွာလို့ ပဲ ကွယ့်"

ကိုမောင်ဖြိုး၊ ကိုအောင်ဖြိုး၊ ကိုပိုက်တို့ ကျောက်သမားတစ်စုမှာ ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝကို လက်မြှောက်လိုက်ကြရတော့၏။ သူတို့ ကျောက်ကုန်သည် ကျောက်သမားလောကမှာ ပင် ဤဘိုးသူတော်ကြီးလောက် ကျောက်အကြောင်း ထဲထဲဝင်ဝင် သိသူရှိနိုင်ပါ့မလားဟု တွေးထင်လိုက်မိကြကာ အထင်လွန်စွာ ကြီးသွားကြရတော့၏။

ထိုစဉ် ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်ပြီးနောက် မထင်မှတ်သော မေးခွန်းတစ်ခု မေး လိုက်လေသည် ။ ။

"ဒါထက် မောင်ရင်တို့ ကျီးဖြူကျီးမည်းတစ်ကောင်တည်း၊ ကျီးမည်းဘယ်မှာ နေဆိုတဲ့ ကဗျာလင်္ကာလေးကို ကြားဖူးကြတယ် မဟုတ်လားကွယ့်"

"အား ကြားဖူးပြီလား ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ဘာတဲ့ .. ကျီးဖြူမည်း တစ်ကောင်တည်း ကျီးမည်းဘယ်မှာ နေ ဟောဒီမှာ နေ ကျီးဖြူအိမ် ဘယ်မှာ ဆောက် ဟောဒီမှာ ဆောက် အာလောက်လောက် အာလောက်လောက်ဆိုပြီး အမေက ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီကဗျာကိုရွတ်ပြီး ကလိထိုး ကျီစယ်ခဲ့တာ မှတ်မိပါ"

"ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တို့ အမေတွေ၊ အစ်မတွေလည်း အဲဒီလိုပဲ ကျီစယ်ဖူးတယ်"

"ဒါကတော့ မြန်မာကလေးတိုင်း အင်္ကျီစယ်ခံခဲ့ရဖူးတဲ့ ကဗျာလေးပါပဲဗျာ"

ကိုအောင်ဖြိုးသာမက ကိုပိုက်တို့ ၊ ကိုချစ်ဆန်းတို့ ကပါ ဝင်ပြောကြ၏။

"အိမ်း ... အဲဒီကဗျာလင်္ကာဟာ သာမန်ကလေးတွေကို ကျီစယ်တဲ့

ကဗျာလင်္ကာ မဟုတ်ဘူး ကွယ့်၊ အဂ္ဂိရတ်ပညာဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်တဲ့ ဂန္ထီရလင်္ကာဖြစ်တယ် မောင်ရင်တို့ရဲ့ "

"ဗျာ"

ကျောက်ပွဲစားတစ်စု အံ့အားသင့်သွားကြပြန်သည်။ ။ မြန်မာ့ကျေးလက် တောရွာအနှံ့ ကလေးကျီစယ် လင်္ကာအဖြစ် အသုံးပြုနေခဲ့ကြသည် မှာ နှစ်ပေါင်းမည်မျှ ကြာပြီမသိနိုင်သည့် အနီကဗျာလင်္ကာလေးကို သူတို့က ကလေးတို့အား ကလိထိုး ကျီစားရန် ဖွဲ့ဆိုထားသော ကဗျာအဖြစ်သာ သိထားကြ၏။

ခုတော့ အဂ္ဂိရတ်ပညာဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ဂန္ထီရလင်္ကာ ဆိုပါလား။ ပညာဗဟု သုတ ကြွယ်ဝလှသော ဘိုးသူတော်ကြီး ပဏ္ဏာဝ၏ စကားကိုလည်း စောဒက မတက်ဝံ့ကြ။

ဘိုးတော်ကြီးပဏ္ဏာဝက လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီးနောက် အားလုံးကို မျက်လုံးဝေကြည့် အကဲခတ်လိုက်ကာ

"အဲဒါဟာ ရှေးခေတ်ကအဂ္ဂိရပညာရှင်ကြီးတွေ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတတွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်စာကဗျာလင်္ကာဘွဲ့၊ အဲဒီကဗျာထဲက ကျိုးဖြူဆိုတာ မိုးကြိုးကိုပြောတာကွယ့် ၊ ကောင်းကင်မှာ လျှပ်စစ်အဖြူတန်းတွေပြေးပြီး ဝင်းခနဲလက်၊ ဒိုင်းခနဲပစ်တဲ့ မိုးကြိုးကိုပြောတာ ကွယ့် ၊ တေဇော၊ ပထဝီ၊ ဝါယော၊ အာပေါဆိုတဲ့ တေပဝါအာဓာတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လောကဓာတ်ကြီးထဲမှာ ဝါယောဆိုတဲ့ လေတို့ ကျက်စားရာ မိုးကောင်းကင်ကြီးထဲက လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေဟာ ဖိုနဲ့ မ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ရာက မိုးကြိုးဆိုတာ ဖြစ်လာရတယ်မဟုတ်လားကွယ့်၊

အဲဒီလို ကောင်းကင်ကြီးထဲကမှာ မိုးကြိုးလျှပ်စစ် ဖြစ်ပေါ်တဲ့ အခါ ပ

ထဝီဆိုတဲ့ မြေကြီးရဲ့ ဆွဲအားကြောင့် မိုးကြိုးလျှပ်စစ်တွေဟာ မြေပြင်ဆီ
အဟု နံပြင်းစွာ ပြေးစိုက်ဆင်းလာတာကို မိုးကြိုးပစ်တယ်လို့ ခေါ်ကြ
တာပဲကွယ့်၊

အဲဒီလို မဟာပထဝီမြေကြီးဆီ စိုက်ဆင်းလာတဲ့ မိုးကြိုးလျှပ်စစ်ဟာ
မြေပြင်ပေါ်က အဆောက်အအုံ၊ သစ်ပင်၊ လူသတ္တဝါတွေကို မှန်ချင်မှန်၊
အဲဒီလိုမမှန်ခဲ့ရင် မြေကြီးထဲကို စိုက်ဆင်းသွားရောကွယ့်၊

မြေကြီးထဲစိုက်ဆင်းသွားပြီး မြေအောက်ထဲက ကြေးသတ္တုနဲ့
ထိတွေ့တဲ့ အခါ မိုးကြိုးလျှပ်စစ်ဓာတ်တွေဟာ ဖိအားပြင်းစွာနဲ့ ကြေးသ
တ္တုထဲ ဝင်သွားခဲ့တယ်ကွယ့်၊

မိုးကြိုးဆိုတာ လူတို့ ဖန်တီးနိုင်တဲ့ မီးထက် အဆသောင်းသိန်းမက
ပြင်းထန်တဲ့ လောင်မီးမဟုတ်လားကွယ့်၊ အဲဒီလိုအပူရှိန်အား
ဖိအားပြင်းတဲ့ မိုးကြိုးလျှပ်စစ်ရဲ့ စီးဝင်ခြင်းခံရတဲ့ အတွက် ကြေးသတ္တု
ဟာ မူလအရောင် အဝါ၊ အနီတို့ ကနေ မီးသွေးခဲထက် မည်းနက်တဲ့
ကြေးနက်၊ ကြေးမည်းအဖြစ် အရောင်ပြောင်းသွားရော ၊

အဲဒီလို ကြေးဝါ၊ ကြေးနီကနေ ကြေးမည်းဖြစ်သွားရတဲ့ သတ္တုကို
ကျီးမည်းလို့ ဝိဂြိုဟ်ပြုခဲ့ကြတာပဲကွယ့်၊

ပြီးတော့ မိုးကြိုးနဲ့ ကြေးမည်းဟာ ဆက်စပ်ဖြစ်တည် လာကြပေမ
ယ့် မိုးကြိုးဟာ လူသားတွေအတွက် အသုံးမတည့်ဘဲ ကြေးမည်းတစ်ခု
တည်းသာ လူသားတွေအတွက် အလွန်အသုံးတည့်တဲ့ အတွက် ကျီးဖြူ
ကျီးမည်းတစ်ကောင်တည်းလို့ လင်္ကာဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြတာပဲကွယ့်၊ ရွေးချယ်လို
သူအတွက်လည်း ကျီးမည်း ကျီးဖြူ တစ်ကောင်ယူလို့ ဆိုရမယ်ကွယ့်"

ဤတွင် ကိုအောင်ဖြိုးက စိတ်ဝင်စားစွာ မေး လိုက်လေသည် ။

"ဒါဆို ကြေးမည်းက ဘယ်လိုအသုံးတည့်တာလဲခင်ဗျ"

"သူက မိုးကြိုးသွားထက် ပိုပြီး သိဒ္ဓိမြောက်တဲ့ ဂန္ထိရပစ္စည်းဖြစ်သွားတယ်ကွေ့၊ ကြေးမည်းရဲ့ အထူးခြားဆုံး စွမ်းရည်ကတော့ သေနတ်မီးပေါက် ကျည်လွဲခြင်းပဲကွယ့်" ၊

"ဗျာကျည်လွဲတယ် ... ဟုတ်လား ဦးသူတော်ကြီး"

"ဟုတ်တယ်ကွယ့်.... သူ့ကို အပူပေး အရည်ဖျော်ပြီး သုတ်လိမ်း တို့ ထိထားတဲ့ အရာမှန်သမျှ ကျည်လွဲတယ်၊ ဥပမာအားဖြင့် ပြောရရင် ကားတွေ၊ လေယာဉ်ပျံတွေရဲ့ ကိုယ်ထည်မှာ ကြေးမည်းအရည်ကို သုတ်လိမ်းထားရင် အမြောက်မီးပေါက်တို့ ရဲ့ ရန်က ကင်းတယ်ကွယ့်၊ လေယာဉ်ပျံတွေဆို ဘယ်လိုလေယာဉ် ပစ်အမြောက်နဲ့ မှ မဖျက်ဆီးနိုင်ဘူး"

ကိုအောင်ဖြိုးတို့ လူစုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်လျက် ရှိတော့သည် ။ ကြေးမည်းသည် တကယ်ပင် ထိုစွမ်းရည်မျိုး ရှိသည် ဆိုပါက စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့ သမ်းလျက်ရှိသော ဤလို သမယမျိုးတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်အား ဆက်သွယ်ကမ်းလှမ်း ရောင်းချရပါက သူဌေးဖြစ်မည့်အကွက်ပင် ဖြစ်၏ ဟု ကိုအောင်ဖြိုး တွေးမိလိုက်သည် ။ သို့ကြောင့်လည်း သူ၏ မျက်လုံးများက လောဘဇောဖြင့် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်သွားကြတော့၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝ၏ ပညာဗဟု သုတ ကြွယ်ဝပုံကိုလည်း သိထားပြီးမို့ အမှီပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ စကားကို သူယုံသည် ။ သို့ကြောင့် သွေးတိုးစမ်း မေး လိုက်လေ၏။

"ဦးသူတော်ကြီး အဲဒီကြေးမည်းကိုရရင် ကျွန်တော်လိုချင်တယ်ဗျာ ... ရရော ရနိုင်မလား"

ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ရှူးခနဲ သောက်

လိုက်ပြီးနောက်မှ ကိုအောင်ဖြိုးကို တည်ငြိမ်ခုံညားသောမျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"အိမ်း ... မောင်ရင်လေးနဲ့ ထိုက်ရင်တော့ ရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ဒီက မိုးညိုက မြင်းခြံဒီစတြိတ်အပိုင် ကျောက်ပန်းတောင်း မြောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ စိတ္တိန်းဆိုတဲ့ ရွာသားဇာတိကွယ်၊ သူ့ရဲ့ အစ်ကိုက အဲဒီဒေသတစ်ဝိုက်မှာ နာမည်ကျော်မုဆိုးကြီး တိုင်းလုံးကျော်ပေါ့၊ တိုင်းလုံးကျော်ဟာ စိတ္တိန်းတောင်ခြေမှာ အမဲလိုက်ထွက်ရင်း မိုးကြီးရွာ၊ မိုးကြိုးပစ်တာ ကြုံရင်းနဲ့ ကြေးမည်းသိုက်ကို တွေ့ခဲ့တာကွယ်၊ တကယ့် အဖိုးတန်သတ္တုသိုက်ကို တွေ့ခဲ့တာပေါ့။

အဲဒီသတ္တုသိုက်မှာ ကြေးမည်းပိဿာချိန် နှစ်ဆယ်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ အခု မော်လမြိုင်ကျွန်းဘက် သွားစရာရှိသေးတယ်ကွယ်၊ အဲဒီကနေ လာမယ့်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လောက် ပြန်ရောက်မယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း မောင်ရင်လေးကို ဆက်သွယ်ပါ့မယ် လိပ်စာသာ ပေးလိုက်၊ ဒီလေးငါးရက်အတွင်း မောင်ရင်လေးလည်း ပိုက်ဆံရှာထားနိုင်တာပေါ့၊

တိုင်းလုံးကျော်ကတော့ တစ်ဆယ်သားချင်းပဲ ဖွဲ့ရောင်းမှာ ၊ ဟိုကျလက်တွေ့စမ်းပြီးမှ ငွေချေပေါ့၊ တစ်ဆယ်သားကို တစ်သောင်းလောက်တော့ ပေးရမယ်၊ နမူနာအားဖြင့် နိုင်သလောက်ဝယ်ပေါ့။ အိမ်း တစ်ခုရှိတယ် ... ဒီသတင်းကို အပ်စပ်တိုက်ဆိုင်လို့ ကျုပ်ပြောဖြစ်တာ၊ တခြားလည်း မပြန်စေခဲ့ဦး၊ လောဘသက္ကာရသမားတွေနဲ့ ကျုပ် မဆက်နှယ်ချင်ဘူး"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ ဦးသူတော်ကြီး"

ကိုအောင်ဖြိုးက လွယ်အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်လေးထုတ်ကာ စာရွ

က်တစ်ရွက်ကိုပြုပြီး သူ့အိမ်လိပ်စာကို ရေးပေးလိုက်တော့၏။

"ကျွန်တော် ပိုက်ဆံရှာပြီး အသင့်စောင့်နေပါမယ် ဦးသူတော်ကြီး၊ မော်ကျွန်းဘက်က ပြန်လာရင်သာ ကျွန်တော့်ဆီ ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်ပါခင်ဗျ။"

"စိတ်ချ စိတ်ချ၊ ကဲ .. သင်္ဘောထွက်မယ့်အချိန်လည်း နီးပြီ၊ ကျုပ်တို့ သွားမယ်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝက အားလုံးကို ကြည်လင်အေးချမ်းစွာ ပြုံးလျက် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မိုးညိုဆိုသူနှင့်အတူ ကမ်းနားဘက်ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားတော့၏။

"ကိုပိုက် ... စိတ္တိန်းရွာသွားတဲ့ အခါ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ"

"ခင်ဗျားက တကယ်လိုက်ဝယ်မလို့ လား ကိုအောင်ဖြိုး"

"ဟာ စမ်းပြီးလို့ ဟုတ်နေရင် ဝယ်ရမှာ ပေါ့ဗျ။ တကယ် ကျည်လွဲလို့ ကတော့ အိမ်ကမိန်းမရော ယောက္ခမပါ ပေါင်ပြီးကို ပိဿာလိုက် လိုက်ဝယ်မှာ "

"ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျားကတော့ လောဘသမားပဲ၊ နို့ပေတဲ့ ဒီလောက် ပညာဗဟု သုတကြွယ်ဝတဲ့ ဦးသူတော်ကြီးက မဟုတ်ဘဲ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း လိုက်ဝယ်ပါရစေ"

"ဟိုး ဟိုး ကိုချစ်ဆန်း .. ကျုပ်က ဦးသူတော်ကြီးကို အော်ဖာ (Offer) ကမ်းလှမ်းပြီးသား၊ ပထမတစ်ခေါက် ကျုပ်လိုက်သွားမယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်တွေကျမှ ခင်ဗျားတို့လိုက်ဝယ်၊ စည်းမကျော်နဲ့ " ၊

"ကောင်းပါပြီဗျာ ကောင်းပါပြီ"

ကိုအောင်ဖြိုးကား ကံကောင်းချင်တော့ ကျားရေသောက်ဆင်းတုန်း သမင်နှင့်တွေ့ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီဟု တွေးကာ ပီတိဝေဖြာမဆုံးတော့။

ပုလင်းထိသောမြွေပါး

ဤသို့ဖြင့် ဆယ့်ငါးရက်ခန့်အကြာ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း) ထဲရှိ ချစ်တီးဘုရားကျောင်း၏ မျက်စောင်းထိုးလမ်း တစ်ဖက်ခြမ်းမှ ပက်လက်ဖောင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ကိုချစ်ဆန်းတို့ လူစု မှာ ထုံးစံအတိုင်း စုဝေးထိုင်ရင်း ကျောက်ကိစ္စများ ပြောဆိုလျက်ရှိကြ လေ၏။

"အင်း ... ဘာလိုလိုနဲ့ ကိုအောင်ဖြိုးနဲ့ ကိုပိုက် စိတ္တိန်းရွာဆီ လိုက်သွားတာ တစ်ပတ်ကျော်လောက်တောင် ရှိပြီဗျ"

"ဟုတ်တယ် မနေ့ညနေကတောင် ကျွန်တော်ကို အောင်ဖြိုးရဲ့ အိမ် ရောက်ခဲ့သေးတယ်ဗျ။ ကိုချစ်ဆန်းရဲ့ ၊ သူ့မိန်းမက ပြန်မရောက် သေးဘူးလို့ ပြောတယ်"

"ဧကန္တ သင်းတို့ နှစ်ယောက် ကြေးမည်းတွေ ပိုက်ပြီး ကလေးက တစ်ဆင့် တမူးဘက် တက်သွားပြီထင်တယ်ဗျ။ ဘိုးသူတော်ကြီးတို့ နဲ့ လိုက်မသွားခင်တုန်းက ကိုအောင်ဖြိုး ပြောဖူးတယ် ကိုတင်ဝိုင်းရဲ့

တကယ်လို့ ကြေးမကို စမ်းသပ်ကြည့်လို့ တကယ်ကျည်လွဲရင် ပါသမျှ ငွေ အကုန်ဝယ်မယ်တဲ့ ၊ ပြီးရင် ကလေးဘက်တက်၊ အဲဒီကမှ တမူးကို သွားပြီး အိန္ဒိယနယ်စပ်မှာ ပြန်ရောင်းမယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ။ အဲဒီမှာ ဆို ဈေးက သိန်းနဲ့ ချီရမှာ တဲ့ "

"ဟာ ... ဒါဆို ဒီလူတွေ ပွပြီးပေါ့ဗျာ"

"ဟုတ်တယ် ...ဒါမှ ကိုအောင်ဖြိုးလည်း ကျုပ်တို့လို ခြေအေးဝမ်း ရောင် လမ်းလျှောက်ကျောက်ပွဲစားဘဝက လွတ်ပြီး သူဌေးကြီး ဖြစ်သွားမှာ ဗျ"

"သူ အဆင်ပြေရင် ကျွန်တော်တို့ လည်း နောက်တစ်ခေါက် ကြေးမ ညည်းသွားဝယ်ရင် ရှိသမျှ ပေါင်နှံရောင်းချပြီး လိုက်သွားကြမယ်ဗျာ"

"အေးဗျ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို အချီကြီးပွပေါက်တိုးမယ့် အခွင့်အ ရေးမျိုးက ကြုံတောင့်ကြုံခဲဗျ။ ကျောက်မြောင်းက ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမအိမ် ပေါင်ပြီး လိုက်မယ်ဗျာ"

"လိုက် လိုက် ... ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်၊ ကိုအောင်ဖြိုးတို့ အဆင်ပြေ ပါစေဗျာ၊ သင်းတို့ အဆင်ပြေမှ ကျုပ်တို့ ပါ အဆင်ပြေမှာ ဗျ၊ ဒါမှ တိုက် ဆောက် ကားစီးနိုင်မှာ ဟီး ဟီး ဟီး"

သူတို့ လူစု လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မစားရဝမခန်း အားရပါးရ ပြောနေကြစဉ်မှာ ပင် ပက်လက်ဖောင်းအတိုင်း လော့ဒ်ဒါလဟိုဇီလမ်း (မဟာဗန္ဓုလလမ်း) ဆုံဘက်မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လှမ်းလျှောက်လာ နေကြသည့် ကိုအောင်ဖြိုးနှင့် ကိုပိုက်တို့ ကို မမျှော်လင့်ဘဲ လှမ်းတွေ့လို က်ကြရာ လွန်စွာဝမ်းသာ သွားကြတော့၏။

"ဟာ ဟိုမှာ .. ကိုအောင်ဖြိုးတို့ ပြန် လာပြီဗျ"

"အေး .. ဟုတ်တယ်ဟ၊ ခရီးဆောင်အိတ်တွေလည်း လွယ်လို့ ၊ အိမ်ပြန်မရောက်ကြသေးဘူးနဲ့ တူတယ်ဗျ။ သူတို့ အကြောင်းပြောလို့ တောင် မဆုံးသေးဘူး ဒီလူတွေ သေခဲ့ဦးမယ်"

သူတို့ အနီးသို့ ရောက်လာသည် တွင် ကိုချစ်ဆန်းက အူယားဖား ယားဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုလေသည် ။

"ကိုအောင်ဖြိုးတို့ ပြန်လာကြပြီလားဗျ၊ အတော်မှ ပွလာကြရဲ့ လား"

ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီတို့ နွမ်းနွမ်းကြေကြေနှင့် ကိုအောင်ဖြိုးတို့ နှစ်ယောက်သားမှာ ခွေးခြေခုံများ ပေါ် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြပြီး ကိုအောင်ဖြိုးက နတ်သံနှောကာ....

"ပြော မပြောချင်ပါဘူးဗျာ • ကျုပ်တို့ တော့ မြွေပါးပုလင်းထိခဲ့ပြီဗျ"

"ဗျာ"

"ဘယ် ဘယ်လို"

အားလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြ၏။

"ကျုပ်တို့ အလိမ်ခံလိုက်ရတယ်ဗျ"

"ဘယ် ဘယ်မှာ အလိမ်ခံရတာလဲဗျ၊ တမူးမှာ လား၊ ကြေးမည်းတွေ နယ်စပ်မှာ သွားရောင်းတုန်း အလိမ်ခံရတာလား"

"ဘယ်က ဟုတ်ရမှာ လဲဗျာ၊ ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဍဝနဲ့ သူ့လူနှစ်ယောက်က လိမ်လိုက်တာဗျ"

"ဗျာ"

"ဟေ"

ကိုချစ်ဆန်းတို့ မှာ ပို၍ အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။ သူတို့ နားပင်

သူတို့ မယုံနိုင် ဖြစ်သွားကြရသည်။ ။

"ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ"

"ဒီလို ကိုချစ်ဆန်းရဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ ကို ကျောက်ပန်း
တောင်း မြောက်ဘက်က စိတ္တိန်းဆိုတဲ့ ရွာဆီ ခေါ်သွားတာတော့ အမှန်
ပဲဗျ။ တစ်လမ်းလုံးမှာ ကျုပ်တို့ မကြားဖူးတဲ့ ပညာဗဟု သုတပိုင်းဆိုင်ရာ
တွေကို ဘိုးသူတော်ကြီးက ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောသွားလိုက်တာများ
စိတ္တိန်းရွာဆီ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရောက်သွားမှန်းတောင် သတိမမူမိ
အောင်ပါဘဲ။

ရွာလည်း ရောက်ရော ရွာစွန့်က အိမ်တစ်အိမ်ဆီ တန်းခေါ်သွားတ
ယ်ဗျ..... ၊

အဲဒီ ခြံကျယ်ကျယ်နဲ့ အိမ်မှာ ကိုမိုးညိုရဲ့ အစ်ကို ကိုတိုင်းလုံးကျော်
တစ်ယောက်တည်း နေတယ်ဗျ။ အဲဒီလူက ဆံပင်ပါးပါး၊ အသားလတ်
လတ်၊ ဂင်တိုတို ဗလကောင်းကောင်း ပဲဗျ။ ရုပ်ကတော့ တကယ့်တောမု
ဆိုးရုပ်ပဲ ၊

အိမ်ကလည်း တောမုဆိုးအိမ် ပီသပါပေရဲ့ ဗျာ၊ နံရံတွေမှာ ကွဲချို
တောင်ဆိတ်ချို သမင်ချိုတွေ အနံ့ချိတ်ဆွဲထားသလို သားကောင်သား
ရေတွေ၊ ခူးလေးတွေ၊ မြားကျည်တောက်တွေလည်း တွေ့ရတယ်ဗျ။
တောမုဆိုးရဲ့ အိမ် ပီသပါပေရဲ့ ဗျာ၊ အိမ်ပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ စိတ်အေးလက်
အေးနဲ့ ထိုင်လိုက်ကြတယ်ဆိုရင်ပဲ ဘိုးသူတော်ကြီးက လာရင်းကိစ္စပြော
ပြီး ကျုပ်တို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်ဗျ။ အဲဒီနောက်တော့ ကြေးမည်းရ
ထားသမျှ ထုတ်ပြဖို့ ဘိုးသူတော်ကြီးက တောင်းဆိုပေးတယ်ဗျ ။

ကိုတိုင်းလုံးကျော်ကလည်း မဆိုင်းမတွ ထုတ်ပြတယ်ဗျ။ သူ့အိမ်အ
တွင်းခန်းထဲက ဝါးပလိုင်းတစ်လုံးယူ လာပြီး အဲဒီပလိုင်းထဲက ကျောက်

မီးသွေးခဲလို အခဲတုံးတွေ ထုတ်ပြတာဗျ။ မည်းတာတော့ ကျောက်မီးသွေးခဲထက် အပုံကြီး ပိုမည်းပြီး ခပ်ကျွတ်ဆတ်ဆတ် နိုင်တယ်ဗျ။ သုံးလေးဆယ်သားလောက်တော့ ရှိမယ်။

ကျုပ်တို့ ကို ကောက်ညင်းပေါင်း ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်, ရေနွေးကြမ်းတို့ နဲ့ ဧည့်ခံရင်း သူ တောတောင်ထဲကနေ ကြေးမည်းသိုက်ကို ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ကြောင်း ကိုတိုင်းလုံးကျော်က ပြောပြတယ်ဗျ.....။

အဲဒီနောက် တူမီးသေနတ်တစ်လက်ဆွဲလို့ ကျုပ်တို့ ကို သူ့ခြံရဲ့ နောက်ဘက်ခေါ်သွားတယ်ဗျ ...။

ခြံနောက်ပိုင်းအရောက် ကြက်မတမ်းတစ်ကောင်ကို ခြံတိုင်မှာ ကြိုးချည်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တူမီးသေနတ်နဲ့ ပစ်ခိုင်းတယ်ဗျ။

ဆယ်ပေအကွာလောက်က ကျုပ်ကပစ်တာ ကြက်မတမ်းခမျာ တုံးခနဲပေါ့ဗျာ....။

နောက် သူက ကျည်ထပ်ထိုးပြီး နောက်ကြက်မတမ်း တစ်ကောင်ကို ကြိုးချည်ပစ်ခိုင်းပြန်တယ်ဗျ။ အဲဒီအခါမှာ တော့ ကြေးမည်းငါးကျပ်သားလောက်ကို အဝတ်ရှို့အိတ်လေးထဲထည့်ပြီး ကြက်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားပေးလိုက်တယ်ဗျ။

အဲဒီအခါ ကျုပ်ပစ်တော့ ဖောင်းခနဲ ကျည်ပေါက်ပေမယ့် ကြက်ကို မမှန်ဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ ရှစ်ပေလောက်အကွာက ထပ်ပစ်လည်း ကြက်ကို မမှန်ဘူးဗျို့။ ငါးပေအထိ တိုးပြီးပစ်တာတောင် သေနတ်ကျည်မီးပေါက်ပြီး ကြက်ကိုမထိဘူးဗျို့။

ကျွန်တော်ဖြင့် အတော်ကို ဝမ်းသာသွားတာဗျာ။ ဒီကြားထဲ အိမ်ပေါ်ပြန်တက် လာပြီးတဲ့ နောက် သူ ကြေးမရထားတဲ့ သတင်းကို သဲ့

ကြားလို့ ဆိုပြီး ပုပ္ပါးဘက်က အင်္ဂါရတ်ဆရာတွေ ၊ လာကြည့်မယ်လို့ ပြောရောပုံ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်စားကျက် သူများ လုသွားမှာ စိုးရိမ်ပြီး ပါသမျှငွေအကုန်လုံးနဲ့ ကြေးမည်းတွေ ရသမျှချိန်တွယ်ဝယ်လို က်တယ်ဗျာ။ ကိုပိုက်ရဲ့ ပိုက်ဆံတောင် ပါသေး၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးရ င် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်တက်လာမယ့်အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်မ လာမချင်း ဘယ်သူမှ မရောင်းလိုက်ပါနဲ့ လို့ လည်း အထပ်ထပ်မှာ ရတ ယ်ဗျ ...။

အဲ .. နောက်နေ့မနက်မှာ တော့ စိတ္တိန်းရွာကနေ နွားလှည်းနဲ့ အပြန် ခရီးစခဲ့ရတယ်ဗျ။ ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဏဝနဲ့ ကိုမိုးညို တို့ တော့ ကိုတိုင်း လုံးကျော်ရဲ့ အိမ်မှာ ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဗျ ...။

ကျွန်တော်တို့ လည်း နွားလှည်းနဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းအထိ လာခဲ့ပြီး ရထားစီးဖို့ ဘူတာမှာ တစ်ညအိပ်စောင့်ရတယ်ဗျ...။

နောက်နေ့မနက်လည်း ရောက်ရော ရထားက ဆယ်နာရီလောက်မှ လာမှာ ဆိုတော့ ဘူတာနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အဆာပြေ စား သောက်ရင်း နားနားနေနေ ထိုင်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီမှာ ပဲ ဆပ်ကျောင်းဆင်း ရာဇဝတ်အုပ်လေး ကိုအေးမောင်နဲ့ တွေ့ရောဗျို့။ ကိုအေးမောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ က ရေနံချောင်း ဟိုက်စကူး ကျောင်းမှာ တုန်းက တစ်တန်းတည်းသား ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ရလာတဲ့ ကြေးမည်းအကြောင်း သူ့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြလိုက်တယ်ဗျ။

ဒီမှာ တင် ရာဇဝတ်အုပ်အေးမောင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးကို လက်နဲ့ပုတ်ပြတယ်။ တူမီးသေ နတ်ကျည်လွဲပေမယ့် သူ့ခြောက်လုံးပြူးကျည်ရော လွဲပဲ့မလားလို့ စိန်

ခေါ်သလို ပြောလာတယ် ကိုချစ်ဆန်းရေ ...။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း သေချာအောင် ထပ်စမ်းချင်သူဆိုတော့ သူ့ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ စမ်းကြည့်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်ဗျာ ...။

အဲဒီနောက် သူက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြို့စွန်က ပြောင်းခင်းဆီ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ခေါ်သွားတယ်ဗျာ ။

ပြောင်းခင်းကြီးထဲလည်း ရောက်ရော ပြောင်းပင်တစ်ပင်မှာ ကြေးမည်းခဲထည့်ထားတဲ့ အဝတ်ကြွဲအိတ်လေးချိတ်ပြီး ဆယ်ပေအကွာကနေ ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်ကြည့်တော့တာပဲဗျို့ ၊

အဲဒီမှာ ကျည်လွဲပါတယ်ဆိုတဲ့ ကြေးမည်းထုပ်လေးဟာ လွင့်ထွက်သွားပြီး ကြေးမည်းခဲတွေဆိုတာ ရစရာမရှိအောင်ကို ကြေမွသွားတာပဲဗျာ၊ ဒီတင် ရာဇဝတ်အုပ်အေးမောင်က ဘယ်နှယ်ရှိစလို့ မေးသဗျာ ၊

ကျွန်တော်က တူမီးသေနတ်နဲ့ ကျတော့ ကျည်လွဲပါလားလို့ စောဒကတက်တော့ ကျည်ဆန်ထိပ်က ခဲထိပ်ဖူးကို ဖြုတ်ထားပြီး စမ်းပြတာဖြစ်မှာ ပေါ့လို့ ပြန်ပြောတယ်ဗျာ၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ဟာ အညာမိမှန်း သိတော့တယ်ဗျာ ...။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုပိုက်လည်း ရန်ကုန်မပြန်ဖြစ်သေးဘဲ ကိုအေးမောင်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဆိုင်ကယ်ငှားပြီး စိတ္တိန်းရွာဆီ ပြန်ခဲ့ကြတယ်ဗျာ ...။

အဲ - ရွာလည်း ရောက်ရော ဘိုးသူတော်ကြီးတို့ လူစုကို ရှာမတွေ့တော့ဘူးဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်တည်းခိုခဲ့တဲ့ ရွာအစွန်က မုဆိုးအိမ်မှာလည်း မတွေ့ဘူး၊ အိမ်တံခါးတွေလည်း ပိတ်ထားတယ် ၊

အဲဒီတော့မှ ရွာလူကြီးဆီ မေးမြန်းသွားရောက်ပြီး စုံစမ်းတော့ မုဆိုးကြီးတိုင်းလုံးကျော်ဆိုတာ သူတို့ ရွာမှာ မရှိဘူးတဲ့ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတော့ အသားလတ်လတ်, ဂင်တိုတို့ ဗလကောင်းကောင်း နဲ့ လူတစ်ယောက် လှည်းတစ်စီးနဲ့ ရောက် လာပြီး ရွာစွန်က လူမနေတဲ့ အိမ်ကို ငှားတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း နေတယ်၊ သူ့လှည်းနဲ့ အတူ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတော့ ပါမလာဘူး၊ သမင်ချိုကြီးတွေ, သားကောင်တွေရဲ့ အရေခွံတွေတော့ ပါလာတယ်၊ သူ့ကို မုဆိုးတစ်ဦးလို့ ပဲ ရွာခံတွေက ယူဆကြတယ်တဲ့ ၊ ဘိုးသူတော်ကြီးနဲ့ မိုးညို တို့ကိုတော့ ရွာသူရွာသားတွေက သိပ်မမြင်ဖူးကြဘူး .. ၊

အဲဒီမှာ စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ငွေတွေရယ်, မိန်းမရဲ့ ဆွဲကြိုးနဲ့ လက်ကောက်ရောင်းရငွေတွေရယ်, ယောက္ခမကြီးရဲ့ စိန်နားကပ်ပေါင်တဲ့ ငွေရယ် ...စုစုပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်လောက် ထွက်သွားရောဗျ၊ မြွေပါးပုလင်းထိတာပါပဲဗျာ... ဟူး"

ကိုပိုက်ကလည်း ခေါင်းမှ ဆံပင်ကို စိတ်ရှုပ်စွာ ဖွရင်း ညည်း လိုက်လေသည် ။

"ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံလည်း ငါးထောင်လောက် ပါသွားတယ်ဗျ၊ မိန်းမကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲတောင် မသိပါဘူးဗျာ"

"တောက် ... ဒါဆို ဘိုးသူတော်ကြီးပဏ္ဍဝဟာ လူလိမ်ကြီးပေါ့ ... ဟုတ်လား ကိုအောင်ဖြိုး"

"အသေအချာပေါ့ဗျာ စနစ်တကျကို အယုံသွင်းပြီး လိမ်သွားတာဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ လူစု သူ့ကို အထင်ကြီး လေးစားအောင် ပညာခန်းတွေပြပြီး အယုံသွင်း အပိုင်နှံသွားတာမျိုး၊ ကျွန်တော်တို့ က သူ့ကို တကယ့်ပညာရှင် သူတော်စင်ကြီးလို့ အထင်တွေ

လွှတ်ကြီးခဲ့တာကိုးဗျ ...၊

အထင်လည်း ကြီးချင်စရာပဲလေ၊ ဥပမိရုပ်ကလည်း ဖြူဖြူခွံခွံကြီးဆိုတော့ ကြည်ညိုမိသပေါ့ဗျာ"

ဤတွင် ကိုပိုက်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက်မှ နောင်တစကားကို ခပ်လေးလေးဆိုသည်။ ။

"ဘာပဲပြောပြောပါဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ သူ့စကားကို ဖြစ်နိုင်ခြေရှိ မရှိ သေသေချာချာ ဆင်ခြင်သင့် ပါတယ်၊ သူတို့ မော်လမြိုင်ကျွန်းသွားနေတုန်းမှာ ဗဟု သုတကြွယ်ဝသူတွေ ပညာရှင်တွေ၊ အဂ္ဂိရတ်သမားတွေဆီမှာ ကြေးမည်းဆိုတာ ရှိမရှိ၊ ရှိရင်လည်း ဘယ်လိုသိဒ္ဓိတွေ ရှိနိုင်သလဲဆိုတာ မေးမြန်းလေ့လာသင့်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီလို စဉ်းစားလေ့လာမှုမပြုဘဲ ကြေးမည်းတွေသာရရင် ဆိုပြီး လောဘဇောတိုက် ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်ဖို့ လောက်သာ အတင်းလုံးပန်းနေခဲ့ကြတာကိုးဗျ။ အင်း .. လောဘ လောဘ ... လောကကြီးမှာ လောဘကြီး သူပဲ အလိမ်ခံရတာမျိုးကိုးဗျ။ ခံရတာတောင် နည်းသေးလို့ ဆိုရမယ်" ။

"ဆိုရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ဒီလိုလိမ်လည်ခံရတာကို ဒီအတိုင်း ငုံ့ခံမနေသင့်ဘူးဗျ။ အဲဒီလူလိမ်ကြီး သုံးယောက်ကို မတွေ့တွေ့အောင် မြေလှန်ရှာပြီး ပညာပြန်ပေးရမယ်ဗျ။ ပုလိပ်ဌာနကိုလည်း တိုင်ထားရမယ်" ။

"ကိုချစ်ဆန်းရဲ့ ... ကိုယ်ညွှံ့လို့ ကိုယ်ခံရတာ ပုလိပ်တိုင်ဖို့ လိုလို့လားဗျ"

"လိုပါသော်ကောဗျာ၊ ပုလိပ်ဌာနတိုင်ပြီး အမှုဖွင့်ထားမှ သင်းတို့ ကိုပြန်တွေ့တဲ့ အခါ ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်နိုင်မှာ ပေါ့ဗျ။"

ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခံရသူတွေဟာ သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ်ဌာနတွေကို
မတိုင်ဘဲ ငုံ့ခံနေလေ ရာဇဝတ်သားတွေက ကြိုက်လေဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့။
လာဗျာ ... ပုလိပ်ဌာန သွားကြရအောင်"

သို့ဖြင့် ကိုအောင်ဖြိုးတို့ လူစုသည် ပန်းပဲတန်းပုလိပ်ဌာနသို့ ချီတက်
သွားကြပါတော့သတည်း။

* * *